

Marno János

A kétség

Sz. Cs. emlékének

Gyötör a kétség, hogy mért vagyok
inkább rosszul, mint sehogy. Halott
barátom fotóján egy mocsár
tükreben lógnak az égbe a fák.
Kérgük fehérre a felhőkbe
vesződve hamar úszna tovább –
csak hogy a fotó szélcsendje
nem hagyja cserben ott a nyomát.

Fertőtlenítés

„A könny a hagyma magval”
Mariann-nak

Ma mintha sokkal tuskésebb volnék
a tegnapiánál, rózsásabb pedig
semmi esetre sem, hiába tennék
egy sétát visszamenőleg este
a templomkertben. Erre mondta egy
nagy név, jelesül Einstein, hogy Isten
nem kockázik. Legyen, kimondhatatlanul,
áldott a neve. Megyek, félálomban
még, napozni a klozetablakba,
délután van, ha süt, oda süthet már
csak a lakásban. Ha mégsem süt, minthogy
tele az ég gennyes, sárgásszürke
foltokkal, elég egy másodpercre
kikönyökölnöm a korhadt párkányra,
és tüstént rám tör a tüszögésroham.
Rossz jel ebben a járványidőben.
Teniszkönyököm van. Nem lóghatok
vele büntetlenül az ajtófélfák
között kifeszített rúdon. Folyik
az orrom, folyékonyabban, mint egykor
gyerekkoromban, visszakozom az
ablakból, s hátamat a klozet-
létrának nekivetve lihegem ki

magam orrvizelésem sietős felitatása közben. Időközben a szemem is folyni kezdett, meg csípni, mégiscsak a kertben volna a helyem, azt hiszem, mégis ott kellene rónom a köröket a kertben, rólam szépen megfelelően, ott feledten középen, ama vélt mozdulatlanságban, melyről a prágai születésű, osztrák költő értekezett egy versében svájci otthonában. Rainer Maria Rilke. Valahogy meg kell tudnia kerülni magát az embernek. Tömören mondva. Mivel a tömörítés a dolga. Kerülés, tömörülés. Papucsban, pizsamaalsóban, s gyulladt szemgolyóval, mely csípve folyik, hígan, mintha hagymát vagdálnának a törpék a fejemben, épp a Nagyhét Törpéje talán, soká gyötörve fejem vágódeszkáját a kétfogantyús ingakéssel, s mintha neves szívsebészünk böjti intelmeinek tenne eleget *A Hét Törpéje* az elmében is. Ügyeljünk mindig arra, mondta a nemzet szívsebésze, hogy a drága könnyből egy csepp ne menjen veszendőbe, lévén a könny a legtisztább fertőtlenítőnk, megöl minden kórokozót, mely az útjába kerül, ezért fontos, hogy a szemünk orrnyergi sarkába gyűljön buggyanásig a könnyünk, s onnan folyjon alá orrunk ereszen és cimpáink karéján keresztül ajkunk cserepeire, hogy gyógyító munkáját ott kezdje végezni, mielőtt a szájunkban (*mint ólban*) a nyálunkkal elkeveredve szépen elbánná a kórokozókkal. A nemkívánatos mikroorganizmusokkal. Sajnos az kiment a fejemből, amit a koros, de délceg szívsebész versben mondott még, rímmel és tiszta magyaros ritmusban, figyelmemet inkább az hozta zavarba és ragadta meg, hogy a professzor hangja a Mohács szó közben elcsuklott, aránylag hosszú szünetet kellett közbeiktatnia, majd

a Majtényi síkon túljutva hirtelen
elnémult, *Küszködő férfi a könnyeivel,*
úgyhogy csalhatott is éppen a fülem,
mikor megütött, hogy a professzor
összemossa Trianont a Világgal.

Kerber Balázs

Egy lépésre

Lilás-halk kavicsok között alszik a nap,
a rózsaszínű ég egy leplet hajított le,
és kókadt-barna a pad, nem messze
a folyó már nem üdítő hidege, egy kutya
szimatol. Órát látni a halvány levegőben,
mutatózene. Mennyi egy szilárd perc?
Hogy mérhető a párkányfehér? Ha valaki
támaszkodik, mint a tej. A fenti, bezárt
táj. A csillagok házszámai, söprögető
ködök. Kemény, szürke küszöb. A holdnál
ül egy asztaltársaság; lassú mozdulataik,
lassú tömbök. Hőmérőmagas gombsorok.
Felvonjam szemöldököm? Hibádzik egy
fénypont. Úgy ülünk, mint a színházak,
a mozik, az éjjel-nappali kocsmák,
az út fölött a farkaszemet néző épületek.
A kövezeten sétál egy kéz, egy hang,
valakin úgy reszket a ruha, hogy bele-
fáradok. A fal hossza: az egy vagy
két óra hossza, ház az időben, hossz
a lyukban. Milyen vidám egy belső
udvar, az üresen maradt négyzetnyi
tér. Talaj előtttem, talaj mögöttem.
Pályákon az öntött gumiburkolat egy
porhanyós estén. Támaszkodni, mint
beállni, nézni, mint járni. Van idő
egy lépésre, van idő többre is.